

Arrest

nr. 142 028 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 13 oktober 2008 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische ouders.

Op 13 maart 2009 weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest van 19 juni 2009 met nummer 28 884 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 9 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 april 2011 verklaart de verwerende partij de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 16 september 2011 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

Op 16 januari 2012 weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden volgend op de aanvraag van 16 september 2011.

Op 27 augustus 2012 vraagt de verzoekende partij andermaal de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 21 november 2012 wordt het verblijf van meer dan drie maanden door de verwerende partij geweigerd, met bevel het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om toelating tot verblijf in, bij toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Op diezelfde dag neemt de bevoegde burgemeester die aanvraag niet in overweging (bijlage 15ter). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 19 juli 2013 met nummer 106 940 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 14 december 2012.

Op 5 november 2013 vraagt de verzoekende partij andermaal de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader. Op 30 april 2014 weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van 29 september 2014 met nummer 130 295 vernietigt de Raad de beslissing van 30 april 2014.

Op 6 mei 2014 vraagt de verzoekende partij andermaal de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader. Op 20 augustus 2014 weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 7 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht werd. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20.08.2014 werd ingediend door:

[...] om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed reeds meerdere aanvragen gezinshereniging met haar vader, de heer S., K. [...]. Keer op keer werd de aanvraag geweigerd omdat de referentiepersoon niet kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zoals vereist overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 of omdat de bewijzen 'ten laste' overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° niet afdoende waren (zie voor de concrete motiveringen alle voorgaande beslissingen).

Dit keer werd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon een zelfstandige activiteit als zaakvoerder heeft bij sprl S. A. [...] en het bewijs van pensioen van mevrouw K. I.A. [...] twv 542.22 €.

Onderzoek van het dossier heeft echter uitgewezen dat de zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon niet geloofwaardig is. De referentiepersoon ontvangt immers nog steeds 'Inkomensgarantie voor ouderen'. Derhalve dient te worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht

probeerde te bekomen. Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' dienen de andere bewijsstukken niet meer in overweging te worden genomen. De vermeende zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon en het vermeende inkomen dat daaruit ter beschikking zou zijn, zou immers van doorslaggevend belang zijn geweest bij het toestaan van het verblijfsrecht, voor zover de fraude niet zou zijn opgemerkt.

Ten overvloede kan echter verder nog opgemerkt worden dat inkomensgarantie voor ouderen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen van de Belg. Het betreft hier immers een inkomen uit het sociale bijstandstelsel. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het concept 'ten laste' vereist dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Dat werd echter nooit aangetoond (bij geen enkele van de aanvragen). Het aanbrengen van bewijzen dat, sinds mevrouw in België verblijft, zij bedragen ontvangt van haar ouders, zijn in deze niet dienstig. Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene intussen wettelijke samenwonend is met een persoon die houder is van het verblijfsrecht en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Gezien haar eigen leeftijd, de leeftijd van de partner en het feit dat zij een gezin hebben gesticht, mag aangenomen worden dat dit de ware reden is waarvoor zij verblijf wenst in België. De aanvraag tot gezinshereniging met de ouders, onder het mom 'ten laste' te zijn, is dus helemaal niet in overeenstemming met de ware reden waarom betrokkene het verblijf in België wenst te bekomen. Het kan niet de bedoeling zijn eindeloos verblijfsprocedures op te starten om drogredenen.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet meer in orde blijkt met de ziekteverzekering (zie de voorgelegde bewijsstukken).

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier nergens blijkt dat zij aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtsmisbruik, machtsoverschrijding en schending van het gezag van gewijsde.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"8.1. De vermeende fraude in hoofde van de referentiepersoon Verzoekster heeft een aanvraag ingediend in functie van haar Belgische vader conform de regels van artikel 40ter Vw. Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft verzoekster o.a. de loonbrieven voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode 11/2013 t.e.m. 05/2014 en de inkomstenbewijzen van haar moeder bestaande uit een inkomensgarantie voor ouderen ten bedrage van 542,22€/maand. Deze inkomstenbewijzen werden echter reeds aan verweerster overgemaakt in het kader van de vorige aanvraag van verzoekster dd 5.11.2013. Verweerster besteedde toen geen aandacht niet aan deze inkomstenbewijzen van de referentiepersoon en besloot de aanvraag te weigeren omwille van de bewijzen van —ten laste in het verleden (stuk 3). Deze weigeringsbeslissing heeft reeds het voorwerp uitgemaakt van een vernietigingsarrest van uw Raad van 29.09.2014 (zie infra). Echter heeft verweerster nog geen nieuwe beslissing inzake genomen(stuk 4). Thans beslist de DVZ de huidige aanvraag te weigeren o.a. omwille van de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon. Zij is namelijk van oordeel dat "[...]"

Verzoekster staat versted van deze redenering van de verwerende partij die de motivering uitmaakt van de bestreden beslissing. Omdat de referentiepersoon nog steeds een inkomensgarantie zou ontvangen beslist de DVZ zomaar, op eigen houtje, zonder nader onderzoek of een beslissing van de bevoegde instantie, namelijk de pensioendienst, dat de referentiepersoon fraude heeft gepleegd en nog frappant dat betrokkene —onder het valse voorwendsels het verblijfsrecht probeerde te bekomen, voor zover de fraude niet zou zijn opgemerkt. Het is verwerende partij duidelijk ontgaan dat zij bij het nemen van haar beslissingen niet dient te —veronderstellen doch zich dient te baseren op feitelijke en juridische gronden. Verzoekster en de referentiepersoon worden onterecht beschuldigd fraude te hebben begaan en dit louter op basis van de eigen veronderstellingen van de DVZ zonder enig (diepgaand) onderzoek naar de feitelikheden. Verweerster geeft zelfs niet aan op basis van welke gegevens zij tot de conclusie komt dat de referentiepersoon heeft gefraudeerd. Verweerster schendt hiermee dan ook de formele motiveringsplicht die op haar rust. In zoverre verweerster wel degelijk niet zou hebben aangegeven aan de dienst pensioenen dat hij een zelfstandig activiteit uitoefent, dan nog altijd het komt aan de DVZ niet toe om daarover een uitspraak te doen. Het behoort immers tot de

bevoegdheid van de pensioenfonds minstens tot die van de sociaal inspectie om te beslissen of de referentiepersoon heeft gefraudeerd. Verweerster kon derhalve niet tot de conclusie komen dat verzoekende partij heeft gefraudeerd zonder dat zij daarvan een beslissing van de betrokken dienst kon voorleggen. Verweerster doet dan ook aan machtsoverschrijding en schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster acht het blijkbaar niet meer nodig om haar beslissingen op feitelijke en juridische gronden te baseren en handelt op de wijze zoals haar het best uitkomt. Het gevolg van dergelijk ongepast gedrag vanwege de DVZ is dat verzoekster steeds opnieuw beroep dient aan te tekenen tegen roekeloze beslissingen van de DVZ met alle gevolgen van dien. Verzoekster wenst zich derhalve te beroepen op rechtsmisbruik. Indien verweerster twijfels had over het zelfstandig activiteit van de referentiepersoon dan had zij minstens een onderzoek dienen te stellen of minstens meer informatie opvragen bij de verzoekende partij omtrent de huidige inkomsten van de referentiepersoon uit de inkomensgarantie. De referentiepersoon had immers bij aangetekend schrijven van 22.10.2013 aan de dienst Pensioenen meegedeeld dat hij sinds 01.08.2013 een zelfstandig activiteit uitoefent waaruit hij inkomsten verwerft en dat hij tevens aandeelhouder is van de betrokken firma. (stuk 5) De dienst Pensioenen heeft echter inzake nog geen beslissing (lees herberekening) genomen. Het is dan ook niet duidelijk hoe de DVZ en op basis van welke gegevens kon beslissen dat de referentiepersoon heeft gefraudeerd en daaruit concluderen dat de inkomsten uit zelfstandig arbeid derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het voorgaande laat er derhalve geen twijfel over bestaan dat de DVZ in gebreke is gebleven in haar taak als een zorgvuldig bestuur en dat zij evenmin erin is geslaagd haar beslissing afdoende te motiveren. De zelfstandige activiteit van de referentiepersoon is wel degelijk deugdelijk en de inkomsten die hij daaruit verwerft voldoende om te voldoen aan de bepalingen van artikel 40ter Vw. Verweerster kon niet zonder meer beslissen geen rekening te houden met deze inkomsten van de referentiepersoon. De DVZ dient niet alleen te veronderstellen maar dient zijn beslissingen ook afdoende te motiveren.

8.2. Schending van gezag van gewijsde van de uitspraak: De DVZ had op 30.04.2014 de vorige aanvraag van verzoekster geweigerd om redenen van niet afdoende bewijzen van ten laste in het verleden. Op 29.09.2014 vernietigde uw Raad deze beslissing van de DVZ in haar arrest nr 130 295. Thans wordt de aanvraag in het tweede onderdeel van de bestreden beslissing opnieuw geweigerd om redenen van niet afdoende bewijzen van ten laste in het verleden en dit om dezelfde redenen als de bestreden beslissing in het voornoemd vernietigingsarrest. Niettegenstaande dat het vernietigingsarrest van uw Raad in zijn beschikkend gedeelte duidelijk en onvoorwaardelijk aangeeft dat de DVZ bij de beoordeling van het begrip ten laste rekening dient te houden met alle dienstige stukken in het dossier, beslist de DVZ in weerswil van dat arrest opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om dezelfde redenen als dewelke aangehaald in de bestreden beslissing van het voornoemd aangehaald arrest. De verwerende partij miskent hiermee het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad. Hoewel de uitspraken van de Raad geen precedentwerking hebben in het algemeen, hebben zij een bindende werking voor de partijen ten aanzien van wie deze is uitgesproken. Verwerende partij verwacht deze twee duidelijk met elkaar door wat hierna zal volgen. In casu heeft uw Raad beslist dat: "Voor zover er kan worden van uitgegaan dat de verwerende partij oordeelde dat verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, dient vastgesteld dat de door haar aangebrachte elementen, overige dan het bewijs van onvermogen, op generlei wijze worden besproken in de bestreden beslissing, noch blijkt dat deze werden onderzocht. Dit klemt des te meer, nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Belgische referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon tracht te bewijzen. Het betreft meer bepaald volgende stukken: bankuittreksels van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat deze laatste maandelijks 200 euro onderhoudsgeld overmaakt aan de verzoekende partij, ziekenhuisfacturen van Sint Maria VZW van de verzoekende partij die door de referentie persoon werden betaald, alsook bankuittreksels van de referentiepersoon waarbij deze de elektriciteitsfacturen van de verzoekende partij heeft betaald.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitevinding. Zoals hierboven aangehaald, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat bij het nemen van een beslissing men moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verwerende partij aanvoert dat de gebrekkige bewijswaarde van het attest van onvermogen een doorslaggevend element is en bijgevolg niet verder moest gemotiveerd worden aangaande de overige voorgelegde dienstige stukken, kan zij niet worden bijgetreden. Het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan dit attest ontslaat haar niet van de plicht om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, temeer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever. Nergens staat in de vreemdelingenwet te

lezen dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit het land van herkomst of het niet afdoende aangetoond zijn van onvermogen in het land van herkomst, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat betrokkene niet ten laste zou zijn van de referentie persoon, wanneer er nog andere bewijsstukken werden aangebracht. Er dient vastgesteld dat de motieven in de beslissing minstens onvoldoende zijn. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.”(eigen stijlzetting) Het gevolg van zulk vernietigingsarrest is dat dit dient te verdwijnen uit de rechtsorde gelet op het bestaan van de schending van de rechtsbeginselen. Gelet op het duidelijk en onvoorwaardelijk karakter van het beschikkend gedeelte van het voornoemd vernietigingsarrest van uw Raad diende de DVZ zijn beslissing aan te passen. Door thans opnieuw te oordelen dat deze stukken niet dienstig zijn, stellende “Verder dient ook opgemerkt te worden dat het concept ‘ten laste’ vereist dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Dat werd echter nooit aangetoond (bij geen enkele van de aanvragen). Het aanbrengen van bewijzen dat, sinds mevrouw in België verblijft, zij bedragen ontvangt van haar ouders, zijn in deze niet dienstig.” schendt verweerster het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad van 29.09.2014. Verweerster is een pingpongspel aan het spelen door steeds na een vernietigingsarrest van de Raad de geschonden regels opnieuw in haar beslissing op te nemen terwijl dit niet de bedoeling is geweest van de wetgever bij het oprichten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De uitspraken van de Raad dienen bindende gevolgen te hebben voor de partij ten aanzien van wie deze werd uitgesproken, in casu de Belgische staat. Echter, wanneer de arresten wel in het voordeel worden uitgesproken van de Belgische staat, gebruikt men deze als een precedent om de aanvragen van betrokkenen te weigeren. In een rechtsstaat is zulk eenrichtingsrecht uit den boze.

8.3. Wat betreft de afhankelijkheidsituatie van verzoekster en het attest van ziekteverzekering: Artikel 40ter Vw stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. “...” Artikel 40ter Vw verwijst integraal naar de bepalingen van artikel 42bis voor zover het betreft de familieleden die onder artikel 40ter worden opgesomd, zodat de wetgever de Belgen hiermee gelijkgesteld heeft met de burgers van de Unie.

Artikel 42bis Vw somt de familieleden op die in aanmerking komen voor een aanvraag gezinshereniging,: “1§ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”(eigen stijlzetting) Voor haar aanvraag heeft verzoekster zich gesteund op de bepalingen van artikel 42bis, §2 3°Vw, namelijk een bloedverwant in neerdalende lijn die te hunnen ten laste is. De Vreemdelingenwet vult verder niet aan op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. In dit verband heeft de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105, Yuying Jia vs. Migrationsverket het begrip —te hunnen laste zijn als volgt geïnterpreteerd: —dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.” Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de

Gemeenschap —verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23; arrest Yuying Jia, punt 36). Eveneens betekent dit dat de bevoegde overheid een appreciatiemarge behoudt om te oordelen over de door betrokkene voorgelegde stukken.

In casu heeft verzoekster de volgende stukken voorgelegd aan verweerster ter staving van haar afhankelijkssituatie met haar Belgisch ouder:

- Bankuittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze laatste maandelijks 200€ onderhoudsgeld overmaakt aan verzoekster
- Ziekenhuisfacturen van Sint Maria Vzw van verzoekster die door de referentiepersoon werden betaald
- Bankuittreksels van de referentiepersoon ING dd 6.07.2011; 19.08.2011; 15.09.2011; 12.09.2011 waarbij de referentiepersoon de elektriciteitsfacturen van verzoekster heeft betaald
- een attest uit het land van herkomst dd 8.05.2014 en 23.05.2014 waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten noch eigendommen beschikt in het land van herkomst.
- Allerlei betalingsbewijzen van de facturen van verzoekster door de referentiepersoon sinds 2011 (zie stuk 2 inventaris met stukken)

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar ouders en door hen effectief ondersteund wordt. Toch weigert verweerster de aanvraag van verzoekster te aanvaarden stellende dat —Verder dient ook opgemerkt te worden dat het concept 'ten laste' vereist dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Dat werd echter nooit aangetoond (bij geen enkele van de aanvragen). Het aanbrengen van bewijzen dat, sinds mevrouw in België verblijft, zij bedragen ontvangt van haar ouders, zijn in deze niet dienstig. Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene intussen wettelijke samenwonend is met een persoon die houder is van het verblijfsrecht en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Gezien haar eigen leeftijd, de leeftijd van de partner en het feit dat zij een gezin hebben gesticht, mag aangenomen worden dat dit de ware reden is waarvoor zij verblijf wenst in België..” Nergens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar deze stukken of vermeld waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoekster ten laste is van haar ouders. Het wordt niet betwist dat verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoekster voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Belgische ouder. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van haar Belgische ouder en deze dragen bij in haar dagdagelijkse kosten. Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken. De redenering dat de afhankelijkheidssituatie dient aangetoond te worden met de bewijzen uit het land van herkomst geldt voor de andere familieleden dan diegene die vermeld staan in artikel 40bis Vw (zie artikel 47/3 Vw). De familieleden die vermeld staan in artikel 40bis Vw genieten immers van een gunstige regeling. Maar ook in artikel 47/3 Vw is het toegelaten om de afhankelijkheidsrelatie met elk passend middel aan te tonen.

Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerster de bewijzen van materiële steun die reeds bestond in het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwt voor een gezinshereniger terwijl nergens in de wet is terug te vinden dat de afhankelijkheidssituatie diende te bestaan reeds in het land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, de afhankelijkheid is een feitelijke situatie die kan worden aangetoond met elk passend middel. Door te stellen dat —Verder dient ook opgemerkt te worden dat het concept 'ten laste' vereist dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Dat werd echter nooit aangetoond (bij geen enkele van de aanvragen). Het aanbrengen van bewijzen dat, sinds mevrouw in België verblijft, zij bedragen ontvangt van haar ouders, zijn in deze niet dienstig.” en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever vermag te doen. Verweerster schendt derhalve artikel 40ter juncto 40bis Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld —dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen stijlzetting, punt 42). Voort is verweerster van oordeel dat verzoekster niet in orde zou zijn met haar ziekteverzekering. Uit het voorgelegd attest van de ziekteverzekering blijkt dat verzoekster aangesloten is bij de mutualiteit en dat deze lidmaatschap geldig is tot 31.12.2014. Het is dan ook niet duidelijk hoe verweerster tot deze conclusie komt.

8.4. *Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten Aan verzoekster wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat verweerster van oordeel is dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Dit is nogal opmerkelijk. Eerst en vooral valt op te merken dat verzoekster naar aanleiding van het vernietigingsarrest van uw Raad in het bezit werd gesteld van een nieuwe attest van Immatriculatie geldig voor zes maanden. Enkel en alleen op basis hiervan kon verweerster niet rechtsgeldig beslissen aan verzoekster een bevel te geven. Voor zover verweerster zou menen dat er op het moment van de bestreden beslissing nog geen arrest was van uw Raad, dient te worden opgemerkt dat er een schorsend beroep was lopende op basis waarvan verzoekster een verblijfsrecht had in België. Verweerster schendt derhalve de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.”*

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij met haar kritiek aangeeft kennis te hebben kunnen nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Waar zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling daarvan is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

De thans voorliggende beslissing werd genomen, naar aanleiding van de bijlage 19ter d.d. 6 mei 2014. Verzoeker haalt geen enkele wettelijke bepaling aan waaruit blijkt dat verwerende partij eerst een nieuwe beslissing dient te nemen aangaande de door Uw Raad bij arrest met nummer 130.295 van 29 september 2014 vernietigde bijlage 20 van 30 april 2014.

*Die vijfde verblijfsaanvraag werd geweigerd conform het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, daar onderzoek van het dossier heeft uitgewezen dat de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon niet geloofwaardig is. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentie persoon zou worden uitbetaald als zaakvoerder. Daarnaast ontvangt de referentiepersoon, zowel als zijn echtgenote, een inkomensgarantie voor ouderen. Tegelijkertijd inkomsten verwerven als zaakvoerder klemt met het ontvangen van een vervangingsinkomen. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster onder valse voorwendsels het verblijfsrecht probeerde te bekomen.*

*De administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoekster ontkent niet dat de referentiepersoon, naast bezoldigingen als zaakvoerder, tevens nog over een inkomensgarantie voor ouderen beschikt. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” is voldoende om de verblijfsaanvraag te weigeren.*

Waar verzoekster wederom verwijst naar het ten laste zijn van de referentiepersoon en het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad met nummer 130.295, dient te worden opgemerkt dat dit niet de weigeringsmotivering betreft van de thans voorliggende beslissing. De Raad oordeelde dat het Bestuur bij het nemen van de vorige beslissing geen rekening gehouden had met alle dienstige stukken van het dossier.

In thans voorliggende beslissing motiveert het Bestuur ten overvloede dat nooit werd aangetoond dat verzoekster ten laste was haar ouders toen zij in haar land van herkomst verbleef.

Daarnaast wordt in de thans bestreden beslissing vermeld dat verzoekster intussen wettelijk samenwonend is met een persoon die verblijfsgerechtigd is in België en met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft.

Gezien haar eigen leeftijd, de leeftijd van de partner en het feit dat zij een gezin hebben gesticht, mag aangenomen worden dat dit de ware reden is waarvoor zij verblijf wenst te bekomen in België. Dit wordt niet door verzoekster betwist.

Verwerende partij heeft aldus wel rekening gehouden met het arrest van de Raad, door ten overvloede te motiveren dat het concept “ten laste zijn” vereist dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de staat van oorsprong of herkomst bestond, wat echter nooit werd aangetoond bij de eerdere aanvragen en dat het aanbrengen van bewijzen dat, sinds verzoekster, in België verblijft, zij bedragen ontvangt van haar ouders, in deze niet dienstig zijn. Een miskennis van het gezag van gewijsde van dit arrest kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte

feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40*bis* *juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, in de hoedanigheid van familielid in neergaande lijn. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van haar Belgische ouder en dat haar Belgische ouder over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat het determinerend motief het gegeven is dat de verzoekende partij gebruik zou hebben gemaakt van valse voorwendsels om het verblijfsrecht te verwerven. De verwerende partij meent dat er *in casu* sprake is van fraude daar de referentiepersoon stukken neerlegt van een zelfstandige activiteit, doch ook een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. De verwerende partij meent dat de zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon niet geloofwaardig is.

De verzoekende partij stelt dat ze ten onrechte van fraude beschuldigd wordt. Ze meent dat er geen diepgaand onderzoek naar de feitelijke gebeurtenissen is gebeurd. Ze vervolgt dat er niet duidelijk wordt aangegeven op basis van welke gegevens de verwerende partij een dergelijke conclusie gemaakt heeft. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de referentiepersoon bij aangetekende brief van 22 oktober 2013 aan de dienst pensioenen meegedeeld heeft dat hij sinds 1 augustus 2013 een zelfstandige activiteit uitoefent waaruit hij inkomsten verwerft en dat hij tevens aandeelhouder is van de betrokken firma. Om haar verklaringen te onderbouwen voegt ze ook een de brief “*révision des droits à la garantie de revenus aux personnes âgées (GRAPA) suite à votre activité professionnelle*” van 29 november 2013 van de dienst pensioenen aan haar verzoekschrift.

Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). *In casu* is dit het geval en vermag de Raad dus de neergelegde brief van 29 november 2013 bij zijn onderzoek te betrekken.

Uit de brief van 29 november 2013, als bijlage gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat de referentiepersoon via het formulier 74 op 22 oktober 2013 aan de rijksdienstpensioenen meegedeeld heeft dat hij sinds 1 augustus 2013 een zelfstandige activiteit uitoefent. Uit dezelfde brief blijkt dat de referentiepersoon ook meegedeeld heeft dat hij aandelen bezit in de sprl S.A.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing contact had met de Rijksdienst voor pensioenen. Uit het synthesedocument telefoongesprek van 20 augustus 2014, opgenomen in het administratief dossier, blijkt wat volgt:

“Gesprekspartner: Vraag aan rijksdienst voor pensioenen (algemeen nummer 1765, doorverbonden naar contactcentrum)

Inhoud van het gesprek:

Vraag: Hebben mijnheer S.K. [...] (rr. [...]) en mevrouw I.A.K. [...] (rr. [...]) beiden nog inkomensgarantie voor ouderen.

Antwoord: Ja dat ontvangen zij allebei tot op heden. Deze maand nog uitbetaald, zowel mijnheer als mevrouw.”

Voorts blijkt uit een document van 20 augustus 2014, opgenomen in het administratief dossier:

“Merkwaardig: gezien mijnheer zijn leeftijd: ineen actief als zelfstandige?

Nagekeken in Belgische staatsblad: mijnheer werd aangesteld tot meewerkend vennoot op 1.08.2013, overeenkomstig zijn 'loonfiches' is hij uitbetaald als 'zaakvoerder' = is niet hetzelfde

Voorgaande aanvragen eens bekeken: blijkt dat de ouders van mevrouw inkomensgarantie voor ouderen kregen.

Contact opgenomen met de rijksdienst voor pensioenen: Koppel heeft nog steeds inkomensgarantie voor ouderen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* de fraude enkel wordt gemotiveerd op grond van het gegeven dat de vader van de verzoekende partij een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt terwijl hij ook een zelfstandige activiteit uitoefent.

De Raad wijst erop dat het algemeen rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’*, elk bedrog of oneerlijkheid verbiedt met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Voormeld beginsel veronderstelt het bestaan van bedrog. Bedrog houdt kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen in (Cass. 3 oktober 1997, *Arr. Cass.* 1997, 918 en *Pas.* 1997, I, 962).

Gelet op het gegeven dat de referentiepersoon voor het indienen van de aanvraag van 6 mei 2014 de dienst pensioenen ingelicht heeft over het feit dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent en aandelen bezit in de sprl S.A., kan de bestreden beslissing niet zonder meer toepassing maken van het adagium *“fraus omnia corrumpit”* louter omwille van het gegeven dat de referentiepersoon zowel een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt als een zelfstandige activiteit uitoefent. Op het telefoongesprek van 20 augustus 2014 na, blijkt nergens uit het administratief dossier dat de verwerende partij nog enig ander onderzoek gedaan heeft naar de reden waarom de referentiepersoon zowel een zelfstandige activiteit uitoefent en tegelijk nog een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Ook tijdens het gesprek met een persoon tewerkgesteld bij de rijksdienst pensioenen, waarvan noch de naam noch de hoedanigheid wordt weergegeven in het administratief dossier, werd door de verwerende partij niet meegedeeld dat de heer S.K. een zelfstandige activiteit uitoefent en aandelen bezit in de sprl S.A.. *In casu* voert de verzoekende partij terecht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.1.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die de verzoekende partij op 7 november 2014 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing opnieuw in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 29 maart 2015. Dit gebeurde ingevolge de nietigverklaring van de beslissing van 30 april 2014 bij arrest van de Raad van 29 september 2014 met nummer 130 295.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS